

גלין מס' 13

"משכן" מוקדש לרפואת האדמו"ר
ר"ף רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א.

וישלת | ט"ו כסלו תש"פ | 13.12.19

Mishcan

The Rout To Emuna

אהבה זה כל הסיפור...!?

הדייג ממית את הדגים בשם
האהבה.
והרופא נשאר בריא, חזק וחסון אל
מול החולה המסכן.
בשני המקרים הדייג או הרופא
יכולים להשתתף ברגשות נחמה
אל מול הדג או אל מול החולה אבל
הם אינם חיים את הצער של האחר
ממש.

הדייג יכול לבכות עם הדג אבל עדין
להרוג אותו ולאכול אותו!
ברמה הגבוהה יותר של אהבה
הרופא יכול לבכות עם המטופל שלו
או להשתמש בביטויי נחמה כמו: אני
רואה שכואב לך... אני שומע שקשה
לך... ועדין הרופא יושב גבוה..גבוה,
והחולה המסכן נמצא לבד במערכה.
זניח לציין שהחולה התאמץ לקבוע
תור עם כבודו, וככל שהוא רופא
יותר מבוקש ומועיל הקושי לבקר
אצל הרופא גדל. המטופל נצרך
להתאים את עצמו לזמנו של הרופא
למרות יסוריו וכאביו. וכש...או עד
ש...החולה מקבל אבחנה בדרך כלל
הרופא "ילך על בטוח" ויפחיד כהוגן
את המטופל לגבי המשך הטיפול
וסיכוייו.

תשמעי בואי ניהייה כנות, **כולנו**

חוטאות בשם האהבה אם זה
בבית אם זה מיחוצה לו.

בינו,

כמה פעמים בעליך נכנס הביתה
ומביע בפניך צער או מצוקה... ואת,
את יושבת מהנהנת בראשך או
אפילו מסכמת ב...כן...כן... גם לי
נתפס הגבו!... וגם זה בתנאי שנוח
לך לדבר... אם זה לא זמן שמתאים
ללזז שלך תתחמקי או תבקשי
בנימוס... "נימוס", "יקירי בוא נשמור

אהובים ונאהבים...
הרי הרייטינג הכי גדול "בהוליווד"
של התורה שייך בעולם האהבה...
אדם וחוה, אברהם ושרה, רבקה
ויצחק, יעקוב רחל ולאה...
כל ספר בראשית הוא כמו הרומן
הרומנטי העמוק ביותר, כל זוג
בסיפור נותן לנו פרספקטיבה אחרת
על מושג של חיבור, נתינה, קשר
ואהבה.

בין יתר הדברים מצאנו... באדם
וחוה: קנאות זוגית עד כדי מוות-
כמו שהמדרש מספר שהעדיפה
חוה להרוג את אדם למנוע שלא
יתחתן עם אחרת, באברהם ושרה:
חוזק ושררה מצד האישה- כל
שתאמר לך שרה שמע בקולה!..
ברבקה ויצחק: דוקא הסתרה
והצנעה במערכת היחסים- כל
מעשיה עם גנבת הברכות ליעקוב-
תחבולה והסתרה. ביעקוב - רחל
ולאה - מסירות נפש ללא תנאי.

זה לא סוד שמפעל האהבה נמצא
-"בפשיטת רגל"- בדורנו.
היום "בשוק החיים" אנחנו מוצאות
שתי צורות עיקריות לאהבה:
ידועות בשמן כהאהבה שתלויה
בדבר ואהבה שאינה תלויה בדבר.
אנחנו נקרא להן: "אהבת קבלה"
ו"אהבת נתינה".
ונסביר:

אהבת קבלה- זהו הרצון להתקרב
לזולת ולהינות ממנו, כאהבת דייג
לדגים שהוא אוכל.

ואהבת נתינה - זהו הרצון לעזור
לזולת ולהיטיב עמו, כאהבת רופא
לחולים שהוא מטפל בהם.
שתי צורות האהבה הללו חובקות
בתוכן חישרון:

*בני הקטן נכנס אל המטבח הערב,
בזמן שהכנתי את ארוחת הערב,
הוא הגיש לי פיסת נייר שעליה כתב
כמה דברים...

ניגבתי את ידי על הסינור, קראתי
אותה, הנה מה שנכתב:
בעבור כיסוח הדשא, \$5...בעבור
סידור המיטה שלי השבוע, \$5...
בעבור בייביסיטר לאחי התינוק,
\$10...בעבור ציון טוב בבית הספר,
\$5...בעבור ניקוי החצר, \$5...בעבור
סידור החדר שלי השבוע, \$10...
הבטתי בו עומד שם בצפייה, ואלפי
זיכרונות שטפו את מוחי.

לקחתי את הנייר, הפכתי אותו
ורשמתי:
. בעבור תשעת החודשים שבהם
נשאתי אותך בתוכי, ללא חיוב!
בעבור הלילות שישבתי לצדך,
טיפלתי בך, התפללתי עבורך, ללא
חיוב!

בעבור הזמנים והדמעות, והעלויות
במשך כל השנים, ללא חיוב!
בעבור הלילות מלאי הפחד, ודאגות
העתיד, ללא חיוב!

בעבור עצה וידע ועלות התלמוד
התורה שלך, ללא חיוב!
בעבור הצעצועים, המזון, הבגדים,
וניגוב אפך, ללא חיוב!
בני כשתסכם את כל זה, המחיר
המלא של אהבתי הוא:

ללא חיוב!!!

הוא סיים לקרוא ודמעות עמדו
בעיניו. הוא הביט אליי ואמר:
"אמא, אני אוהב אותך"!!!

ואז הרים את העיפרון וכתב באותיות
גדולות:
שולם במלואו!!!
כל אחת ואחד בעולם רוצים להיות

את המחשבה הזו לערב! ... ובלב...
בלב,תחשבי ש... תתבגר...
"שפעת זה לא צירי לידה!"
או...
"ילדים זה שמחה" ... וואו את
משוגעת על הילדים שלך ...
אז בואי אזכיר לך יום שחוק מחייה
השגרתיים של "אמא"...ואם היא
"אמא" עובדת אז... "אמאלה"!!!...
נכנסת הביתה לאחר יום מתיש
והילד שלך במוד של: לא! לא! לא!
ולא! ולסיכום לא!
הכל מלחמה,
מקלחת,שיניים,בגדים,שינה.. שינה
זה טוב לך בני!.. שש בערב זה
שתיים עשרה בלילה... והמתבגרים...
אויש...הילדים "הגדולים" או
הילדים שחושבים שהם גדולים
... פתאום כל החינוך שהשקעת:
ערכים,מוסכמות,מורים פרטיים והוא
החצוף... שורף אותך מול העיניים...
בכנות...כמה את אוהבת אותו אז?
אז תעני אוהבת אבל כועסת!
אז מה זו אהבה? סתם תלויה לך
במזווה הזיכרון, איך היא באה לידי
ביטוי?
הרי יש מצבים ש"אמא" מבקשת
להעלים: אני זוכרת כמה מצבים
שהתחננתי לא-ל רחמן שיראה לי
את הירח בטיסה מהירה, מעבורת
חללית ולו לכמה שעות!
אז ילד,
תיהיה מתוק תן חיבוק ונשיקה
ואהבה תשרה ביננו!
אז מה היא אהבה?
בטח כבר קפצת מעבר לדף וצעקת
- נתינה!
נכון זו המילה היהודית
המקובלת...אבל איזו נתינה?
מילה,מחשבה,כוונה,עשייה... איזו
נתינה זו? וכמה נתינה? על חשבונאי?
על חשבון האחר? על חשבון מי?...
ו...בקיצור מי משלם את הצ'ק?
ומה גם שנכחנו לראות מהדייג
והרופא שרמת ההזדהות עם האחר
היא מאוד שטחית ומורכבת...ובעיקר
מרוכזת ב - "אני"!!!... שאולי מצליח
לפנות קצת מקום במקרה הטוב...או
אם בכלל במקרה הפחות טוב לצער
או לשמחה של האחר.

"ויאהב יעקב את רחל ויאמר אַעֲבֹדָךְ
שָׁבַע שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתֶךָ הַקְּטָנָה...
ויעבד יעקב בְּרַחֵל שָׁבַע שָׁנִים וַיְהִי
בְּעֵינָיו כְּיָמִים אֶחָדִים בְּאַהֲבַתּוֹ אֶתָּה".
וואו... הזוג המקסים הזה: יעקוב
בחיר האבות ורחל יפת התואר
ויפת המראה. הזוג היחידי שהתורה
מספרת לנו בגלוי על האהבה
הגדולה שהיתה ביניהם. אמנם
בתחרות הבעל הטוב ביותר...זכה
בקטגוריה זו: אלקנה בעלה של חנה.
"ויאמר לה אַלְקָנָה אִישָׁה חַנָּה לְמָה
תְּבַכִּי וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי וְלָמָּה יָרַע
לְבַבְךָ הַלֹּא אֲנֹכִי טוֹב לָךְ מֵעֲשָׂרָה
בָּנִים".
אלקנה הוא הבעל הדואג, הבעל
שרואה את אשתו...נוכח איתה
ממש...מרגיש אותה ונמצא איתה
בצרתה...והיפה ביותר בו שמצליח
לראות ללב חנה...למה ירע לבבך"?!
ועדין את התואר הבעל האוהב קיבל
יעקוב אבינו שנאמר: "באהבתו
אותה"...התורה לא העידה על
אלקנה ב"אהבתו" את חנה...הרי
בואי נודה לרחל לא היו חיים נוחים
עם בעלה יש ליעקוב עוד שלוש
נשים פרט מרחל והיא גם לא יולדת
מה שמוביל למקח בין השניים:
"הבה לי בנים", ויעקוב עונה לרחל:
"רחל אהובתי לי יש ילדים הבעיה
היא בך! תתחילי להתפלל!
אז מה מסתתר מאחורי הסיפור של
יעקוב ורחל?
מה היחודיות של הקשר הזה שעולה
באהבתו אפילו מעל נתינה של
ממש?
דאגה ואכפתיות במעשים,במילים
ובמחשבה כמו שאלקנה נתן לחנה!
טוב רק בסוגריים אי אפשר בלי
לשבח את זוכה התחרות בקטגוריית
אהבת ה'. הקב"ה כינה את אברהם:
"אברהם אוהבי". אז אברהם שפוי!
אז חזרנו לשאלה שלנו, מה היא
אהבה?
ליפני שנגיע להגדרה אנחנו צריכות
לקחת עוד דבר בחשבון, התורה
הקדושה מצווה אותנו במצוות עשה
מהתורה מצוות **"ואהבת את רעך
כמוך"**.
אנחנו שומעות מהפסוק שאם את

רוצה לדעת מה היא הדרך לאהוב
את האחר ראשית עליך ללמוד
לאהוב את עצמך.
מה זה לאהוב אותך?
לקנות לך גוצ'י ופראדה? או אולי
מני-פדי כל יומיים ברור כולל ג'ל...
עוזרת פרטית? שגם מקפלת
כביסה...חלום תודי!...טוב לא ניהיה
כאלו חומריות... אולי תשקיעי
בעצמך בלימודים? מאמנת אישית...
טוב כפי שהבנת אני יכולה להמשיך
ולתאר לך עוד ועוד...סוגי אהבה
עצמית... אבל ברור שלא לזה התכוון
המשורר.
אהבה כפי שמתאר רבי "יצחק
עראמה" שפירש את ספר בראשית.
הוא מתאר ומגדיר שם כי האהבה
היא:
**התאחדות האוהבים כאילו הם
עצם אחד.**
להפוך משניים לאחד, **מנפרדים
למאוחדים** להיות מחוברים זה לזה
- זוהי האהבה וזהו כוחה המיוחד.
רבי "מנחם בן שלמה" מגדולי
מפרשי התלמוד מדגיש ומוסיף:
כי אין הכוונה באהבה להתקרבות
ולהתמזגות פיזית בלבד, אלא גם
להתאחדות פנימית יותר, התאחדות
בדעת וברצון משותף.
וכהגדרתו:
**שהאהבה היא קירוב הדעת
ושייוי הרצון.**
את מבינה מה זה?
הרי נחנו בחכמה, בינה ודעת: חכמה
היא הרעיון,בינה זה התכנון ודעת
הוצאה לפועל.
אז קירוב הדעת שווה פשרה בין
שניים- לקרב בין שני שונים בהוצאה
לפועל. ושייוי הרצון את הרצון אפשר
להשוות בין שניים- כי רצון הוא
הבסיס לדרך והמסלול המשותף,
הוצאה לפועל אף פעם לא תהייה
ממש זהה, בין שני חלקים שונים
מאחר וכל אחד מהם ניחן בכישורים
שונים ותכונות שונות.
קירוב הדעת ושייוי הרצון: יעקוב
אבינו בן 77 כשמגיע לחרן, זקן!!!
כמה שיכול להיות עם גנים טובים,
אבל תודי הגיל עושה את שלו...גם
בוטוקס לא יועיל לבן 77 שנים...

ובן 77 שנים פוגש בעלמה צעירה ויפה עד כדי שהתורה תעיד על יופיה... יפת תואר ויפת מראה. רחל אמנו התגשמות לתאור האישה המושלמת... עדינה... שברירית... יפה... צנועה... חכמה ועוד..
ובום... ניצוץ... האהבה הזו מנצחת כל מכשול?
איך זה?
כולנו יודעות כמה זוגיות, מוסד הנישואין מאוד קשה לתחזוקה... אז להצליח לעמוד בכל כך הרבה אתגרים ואתגרים שהם מעל השכל, ולקבל את התואר מהתורה לאוהבים, מה סוד האהבה ששרתה ביניהם?
יעקוב אבינו בחיר האומה נשבה ביופיה של רחל? מה יכול להיות שבשביל היופי שמתבלה? הרי כולם בסוף מגיעים לחלקת הנחלה שלהם... עד 021 שנים לכולנו בע"ה... אבל זה ברור שזקן בן 77 יודע את האמת ש"הבל היופי ושקר החן", וככל שהזקנה מתקרבת האדם יודע לאן מועדות פניו ובמיוחד אדם קדוש וגדור בכל הקשור לנשים ועריות.
אלא מה ודאי שהיה שם משהו אחר. יחודיות שנכנסת להגדרת אהבה: עד ששניים הופכים לאחד, קירוב הדעת ושיווי הרצון!. הזוג הזה יודע שהגיעו לממש יעוד יחודי שלהם בחיים. לכל אחת ואחת מאתנו יש את היעוד שלה ואת היעוד המשותף שלה עם העולם, ומאז עץ הדעת שאדם הראשון חטא כולנו פה לגלות את התיקון שלנו בעולם, השאלה הידועה למה באתי? מה התכלית האמיתית שלי?
הזוג הזה יודע שהגיעו לתקן דבר משותף וללא האחדות ביניהם. העולם לא יכול להיות אותו דבר. אז מה בא לתקן יעקוב אבינו שידע שרק עם רחל יוכל לעשות זאת? כל עבירות שבתורה, 'עבור ואל תהרג' - יעבור עליהם האדם ואל יהרג, חוץ מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים. אברהם אבינו תיקן את עברת עבודה זרה - נולד לאבא עובד אלילים, יצחק אבינו תיקן את

עברת שפיכות דמים - היה עקוד על המזבח, ויעקוב אבינו - תיקן את עברת גילוי עריות - 77 שנים מכין עצמו לרגע הגדול וביום חופתו חושב במחשבתו על רחל ונמצא עם לאה! אמאל'ה... איזו אכזבה.
77 שנים יעקוב אבינו מכין את עצמו ל"תיקון הגדול"... לתקן עולם במלכות שד"י, לקדש את עצמו ולגלות את קדושת ה' בעולם: רחל היא סמל של העולם הגלוי - תורת הגלוי - שיטת החסידות - לצאת החוצה ולקרב כל יהודי לעבודת הבורא. לאה - היא סמל העולם הנסתר - שעשועי שמיים. הראיה שרחל יוצאת בשליכות אביה אל הברא מראה עצמה בחוץ ולאה מסתתרת בבית לא מצאנו בסיפור שמשוהו ראה את לאה.
יעקוב אבינו רצה לגלות את ה' בגלוי... מלכות ה' בגלוי לבצע את תיקון רחל, ואז הקב"ה מוכיח לו שתיקון לאה - הנסתר, חשוב לא פחות, גם שעשועי שמיים חשובים בעולם. יעקוב אבינו היה חייב לתקן את שני המובנים על מנת לבצע את שליחותו בעולם.
אז תראי את זה בעיני רוחך... קרוב הדעת ושיווי הרצון - אנחנו זוג שיועד את השליחות שלנו בעולם ולא רק יודע מוכנים לפעול ביחד לביצוע המטרה עם כל מה שזה יקח. את יקירה הגעת ל"משימה". משימה עליונה, משימה יעודית, מטרה נעלה... ומצאת את החלק שישלים את מטרתך לעבר קו הסיום... איך לא יעבוד יעקוב אבינו 41 שנים לממש את המטרה?
הרי אם הייתי נותנת לך פירוט מדויק של מסלול חייך: הורייך... ההמתנות... הזיווג... ילדיך... והייתי מראה לך בידיעה שבדיוק בשביל זה הגעת לעולם ולא סתם לעולם לעולמך! איך היית מתפקדת? ... פתאום להעלם לחלל זו לא אופציה - אי אפשר להפסיד זמן יקר במרדף היעוד... הזמן קצר והמלאכה מרובה. גם דלי סדוק זה יעוד משל ידוע: לנושא דליים היו שני דליים גדולים אותם נשא משני צידי המוט מעל

צווארו. באחד הדליים היה סדק, ובזמן שהדלי השני היה מושלם ותמיד נשא את כמות המים המלאה מהנחל עד לבית האדון, הגיע הדלי השני מלא רק עד חציו. במשך שנתיים שלמות, המשך כך המצב מדי יום ביומו.
נושא הדליים העביר רק כמות של דלי וחצי מים לבית האדון. כמובן, שהדלי המלא היה גאה בהישגיו, מושלם למטרה שלמענה נוצר. אך הדלי הסדוק הרגיש מבויש ואשם בחוסר שלמותו, ואומלל בשל אי יכולתו לספק יותר מחצי הכמות שאותה הוא נועד לספק. לאחר שנתיים של מה שנראה לדלי הסדוק ככישלון מר, הוא דיבר אל נושא הדליים ואמר: "אני בוש בעצמי, ואני רוצה להתנצל בפניך"... למה? שאל נושא הדליים "במה אתה מתבייש?" "הייתי מסוגל להעביר רק מחצית מכמות המים במשך השנתיים האחרונות, עקב הסדק שבצדי שגרם למים לדלוף החוצה כל הדרך במעלה השביל עד לבית אדוןך. בגלל חסרונותי, עליך לעשות את כל העבודה הזו ואתה לא מקבל תמורה מלאה למאמציך" ענה הדלי. נושא הדליים הצטער בשביל הדלי הזקן והסדוק, ובחמלה אמר: "בעודנו עושים את דרכנו בחזרה לבית האדון, אני רוצה שתשים את לבך לפרחים המקסימים הפורחים לצד השביל בדרך"... ואכן, בעודם עולים במעלה הגבעה, שם לב הדלי הזקן והסדוק לשמש המחממת את פרחי הבר המקסימים הפורחים לצד השביל, וזה עודד אותו במעט. אך בסוף השביל הוא עדיין הרגיש רע עם עצמו שכן מחצית ממשאו שוב טפטף החוצה, ולכן הוא שוב התנצל בפני נושא הדליים. נושא הדליים אמר לדלי: "האם שמת לב לכך שהפרחים פורחים רק בשביל שבצד שלך אך לא בצידו של הדלי השני? זה משום שתמיד ידעתי על הסדק ועל הטפטוף שלך וניצלתי זאת. זרעתי זרעים של פרחים בצד שלך, וכל יום, בעודנו פוסעים בדרכנו חזרה מהנחל, אתה

השקית אותם. במשך שנתיים יכולתי לקטוף את הפרחים הנפלאים הללו ולקשט אתם את ביתו של אדוני. אילולא היית כפי שהיית, לא היה לי היופי הזה להתברך בו."

אז נכון את לא יעקוב אבינו וגם לא רחל ולעיתים לא רק שאת לא מרגישה מתקנת אלה מקולקלת או מקלקלת אבל אחותי יש לך יעוד מיוחד בדיוק שלך!, ואין אף אחד בעולם שיכול לבצע אותו כמו שאת יכולה! אין! "אין שני תפוחים זהים"...

דומים אבל לא זהים. עכשיו כשנחזור לנושא האהבה שלנו אני רוצה שתבואי לנושא מתוך הידיעה הזו: "אני יחודית, אני בריאה שנשלחה לעולם כדי לבצע מטרה נעלה שרק אני יכולה לבצע אותה! רק אני!" וזה קודם כל יעזור לך לבנות את האהבה הבסיסית ביותר שזו אהבה עצמית!

ופתאום ההמתנות, העיכובים... הרי יעקוב אבינו, הגיע לחרן רק בגיל 77 שנים...עד אז הוא הוכשר ליעודו, וכך גם את! וכשכבר הגעת ליעוד: בעליך, צודקת! - הוא לא מושלם אבל הוא הנבחר לבצע את המשימה את היעוד שלך איתך הוא עוזר לך להגיע לקו הסיום. הילדים שלך כך בדיוק כמו שהם הם עוזרים לך להגיע לקו הסיום במרוץ.

אז לאהוב אותך זה אומר להגיע לקירוב בדעת ושיווי הרצון בתוכך... ברך.. זה שלך! כל החלקים שלך צריכים להבין את זה:

השכל, הנפש, הלב והגוף. ואיך תעשי את זה? איך את מקרבת את הדעת והרצון בתוכך לעבר המטרה שלך, ללא התנגדויות פנמיות משמע קבלה של חיך? זה פשוט! תסבירי להם... שבי עם עצמך ותעשי חשבון דרך...תתקרבי ותקרבי את כל החלקים שלך למטרה משותפת עד שלא יהיו התנגדויות פנמיות.

ומתי תדעי שההתנגדויות נפתרו? ברגע שאת מצליחה להיות נוכחת ופחות רוצה להעלם, שמחה להיות נוכחת! אז השיח הפנימי יהיה מוזר במקצת, אבל זה ילך כך: חבר'ה מה אנחנו רוצים?...הגענו לישוב

דרך משותפת, תדברי, תדוני, תלבי, ותשפתי, שתפי את ה' איתך בתהליך. וזה פירוש הפסוק: "עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלנו ועל כל עמו ישראל". מה זה עלנו? על כל החלקים בנו. וזה הבסיס לכל האהבות שלך בחיים, קודם כל את צריכה ללמוד לאהוב את עצמך! בהמשך תוכלי להרחיב את היריעה גם: לבעליך..לילדיך..הוריך ובכלל לעולם.

תרשי לי לשתף אותך במה שכותב ה"פלא יועץ", רבי אליעזר פאפו בספרו בערך אהבה עצמית ואכתוב את זה במילותי:

בטבע הבריאה הקב"ה ברא אותך אוהבת את עצמך, הרי כדי להציל את נפשך מסכנה ל"ע, את תתני כל מה שיש לך ויותר כדי להנצל. ואם את לא נשמרת לשמור על גופך ונשמתיך כנראה שאין שכל בקודקודך. כך מתבטא הצדיק הקדוש הזה.

ומה הוא אומר בעצם: שיש לך מחויבות להכיר אותך! להכיר את גופך - חולשות לעומת חוזקות.

להכיר את נפשך-להכיר את מאוויך, רצונותיך, אכזבותיך, ומסעך. היום עם כל טכנולוגיות האנדרואיד למניה מי יושב לבד עם עצמו? מי באמת מקורב אצל עצמו?... כולם בודדים ולא מסוגלים לשבת לבד? זה קצת מהסוציולוגיה של הפסיכולוגיה היומיומית שלנו. היום קשה להכנס פנימה- הכל אפשר חוץ מלהכנס פנימה. הבעיה היא שאם לא תיכנסי אליך...לנפשך...לנשמתיך... לרצונות שלך...לאהבות שלך, לקשיים שלך... לאכזבות שלך...איך תכירי? והכי ניכר בחיסרון ההכרות הפנימית שאי אפשר באמת להתחבר לאחר!

משמע אי אפשר להגיע לאהבה- כששניים הופכים לאחד! מנפרדים למאוחדים... קרוב הדעת ושיווי הרצון! לאחר שישבת את כל האמת הפנימית שלך תוכלי לבצע את אותו תהליך עם בעליך לגבי חינוך הילדים לעשות קירוב הדעת - פשרה! ושיווי

הרצון המשותף משמע איזה בית אנחנו מחפשים, וזה נכון לאורך כל המסע - חישובי מסלול. מרבית הכשלים של החינוך של היום, שנקרא בשפה מקצועית- החינוך הפוסט מודרני -נוצרים מחוסר תכנון דרך, שלעיתים נוצר מחוסר זמן- בגלל מרדף הזמן והממון של שני בני הזוג או חוסר חיבור פנימי של אדם לעצמו ואז קשה להתחבר לבן הזוג. וזה מוביל למחסור בהתקרבות ובשיווי הרצון. ובסוף זה פוגע בכל רבדי החיים.

זוכרת שדיברנו על נתינה ושאלנו כמה נתינה נדרשת?... מי משלם את הצ'ק?

אז ליפני שנענה... בתלמוד ובמדרש מובאים שני סיפורים המדגימים רעיון זה:

הראשון עוסק בשלמה המלך, שבמשך תקופה מסוימת ירד ממלכותו ונאלץ לחזור על הפתחים. הוא פגש אדם אחד שזיהה אותו כמלך הגולה, והזמין אותו לביתו לארוחת ערב. הוא הגיש לו את מיטב המאכלים, ובמשך כל הארוחה הוא הזכיר לו את הימים בהם הוא היה מלך, מה שכמובן העציב מאוד את שלמה.

למחרת הוא הוזמן לביתו של אדם אחר. שאל המלך שלמה את המארח: "האם תציע לי אירוח דומה?", אך המארח השני הבהיר כי יש לו רק מעט ירקות. הארוחה אכן הייתה מורכבת ממזון דל.

תוך כדי אכילה, עודד המארח את שלמה המלך וניחם את ליבו, מה שגרם שלאחר שחזר שלמה המלך למלכותו, אמר שלמה המלך: "טוב ארוחת ירק ואהבה שם, משור אבוס ושנאה בו".

הסיפור השני מופיע בתלמוד, שם נאמר כי יש אדם שנותן לאביו מאכלים משובחים אך בסופו של דבר ילך לגיהנום, ואילו אדם אחר מעביד את אביו בעבודה קשה ומפרכת אך יזכה לגן עדן.

הכיצד? היה אדם אחד שהיה מגיש לאביו מדי יום תרנגולים מפותמים. יום

אחד התעניין האב אצל בנו מהיכן הוא משיג תרנגולים טובים אלו. השיב לו הבן בזלזול: "זקן, זקן! אכול ושתוק, כמו שהכלבים אוכלים ושותקים". אותו אדם הגיש לאביו מאכלים טובים, אך בשל יחסו המחפיר לאביו הוא יקבל גיהנום. והיה אדם אחר שעבד לפרנסתו בטחינת קמח. יום אחד קיבל אביו זימון לעבוד עבור המלך. אמר אותו אדם לאביו: אם חלילה יקרה משהו בבית המלך, אתה עלול להיענש או לקבל מלקות. עבוד אם כן אתה תחתי ואני אלך במקומך לבית המלך. אותו אדם גרם לאביו לעבוד בעבודה קשה, אך הוא עשה זאת מתוך רצון להגן על אביו, ולפיכך הוא יזכה לגן-עדן.

כבר הזכרנו בהתחלה שכולנו חוטאות בשם האהבה... והרבה פעמים אנחנו מעניקות ומעניקות אבל לא בדרך הנכונה וזה הורס את כל ההשקעה והנתינה... להבדיל ביננו לבין מלך מלכי המלכים הקב"ה אצלו אין טעויות בנתינה. כיצד פועל ה' בעולמו איך נותנים באמת? אומר דוד המלך עליו השלום בתהילים:

"יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֶנְכִּי בְצָרָה אֶחְלָצֶהוּ וְאֶכְבְּדֶהוּ".

עוד דוגמא מהכתובים כשהקב"ה מוסיף ליעקב הבטחה ואומר: "אֶנְכִּי אֶרְדֵּ עִמָּךְ מִצְרָיִם, וְאֶנְכִּי אֶעֱלֶךָ גַם עִלָּה, וְיוֹסֵף יְשִׁית יָדוֹ עַל עֵינֶיךָ".

בשתי הדוגמאות אנו מוצאות את דרך ה' לתת בעולמו, בניגוד לאהבת הדייג הנחותה או אהבת הרופא שיושב גבוה אל מול המטופל החולה, אצל הקב"ה הנתינה היא ללא חיסרון, ה' אוהב באמת ללא שום חסרון:

רק תקרא ואני עונה אין תור להמתין לרופא. אחלצה ואכבדה- למרות שאני הנותן והמחלץ אני עושה

את זה בכבוד ומעריך אותך... עושה צדקה עם חיוך-מלבין שיניים והכי חשוב עמו אנכי בצרה- אני יורד איתך לצרה שלך, יש לי אמפטיה וסמפטיה ומתוך הנקודה שלי איתך בצרתך ממש איתך במקום הכי נמוך, משם אמשוך אותך למעלה, הוציא אותך מחוץ לבעיה שלך.

מספרים על האדמו"ר החמישי של חסידות חב"ד, שבאחד מקבלות הקבל שעשה, השמש- העוזר שלו ראה אותו מזיע ממש! שאל השמש בפליאה: "רבי למה הרב מזיע? הרי הרב רק יושב ומדבר עם אנשים?" השיב הרב: "כדי לעזור לאדם שמולי אני צריך ראשית להיות איתו בצרה: לפשוט את בגדי ללבוש את בגדיו, ואז כדי לעזור לו לצאת מצרתו: אני צריך לפשוט את בגדיו וללבוש שוב את בגדיו"...

וזה אדיר!!!...אין עוד אהבה חסרת חסרון כאהבת ה'! ואגב זה נכון לגבנו לדוגמא בתחום החינוך: הרי ידוע שאם את רוצה חינוך עם חיוך- רדי לרצונות הילד אל תתוכחי ומשם תמשכי אותו לרצונך. וכך בכל תחומי החיים. מי יעזור לאהבה? משל ידוע.

לפני שנים רבות כל התחושות והרגשות יצאו לחופשה באי מרוחק, הן חגגו בהנאה. לפתע נשמעה אזהרה לגבי סערה שמתקרבת וכולם נתבקשו לפנות את האי. כל הרגשות רצו לעבר סירות ההצלה, פרט לאהבה.

לאהבה היו עוד הרבה דברים לעשות על האי, אולם כשהעננים נצבעו בשחור, היא הבינה שגם עליה לעזוב.

אחרי שלא נשאר עוד סירות הצלה פנויות אהבה הסתכלה סביבה בתקווה וחיפשה עזרה.

חמדנות עברה מולה בספינה מפוארת, ואהבה ביקשה ממנה שתיקח אותה למקום מבטחים.

"לא, לא הספינה שלי מלאה במוצרים יקרי ערך אין פה מקום בשבילך", ענתה חמדנות. לאחר מכן יצאה ספינתה היפה של שחצנות, ואהבה צעקה לעברה וביקשה שתיקח אותה יחד איתה. "לא, לא, לא, את תלכלכי לי את הספינה שלי עם כל הרגליים הבוציות שלך", ענתה שחצנות.

זמן מה לאחר מכן עברה מול אהבה סירתו הקטנה של עצב, ושוב היא בקשה עזרה.

"לא, לא, אני עצוב מאוד ומעדיף להשאר לבד", ענה עצב.

כעבור כמה דקות גם שמחה עברה בסירתה מול אהבה, אך היא אפילו לא ענתה לה, שכן היא היתה כל כך מאושרת עד שלא שמה לב למה שקורה סביבה.

אהבה התחילה לחוש בודדה וחסרת סבלנות ובדיוק אז משהו קורא לעברה: "בואי אהבה, אני אקח אותך איתי!".

אהבה לא ידעה מי זה ולא חיכתה כדי לשאול שאלות היא חשה הקלה מיידית וקפצה לסירתו של הזר הנדיב.

כשהגיע למחוז חפצה ירדה אהבה מהסירה ופגשה את שלוה אותה היא שאלה: "את יודעת מי היה הרגש שעזר לי כשאף אחד לא הסכים לעזור?",

שלוה חייכה ואמרה: "אה זה לא היה רגש, זה היה הזמן!" "ולמה לו לעזור לי להגיע למחוז חפצי? תהתה אהבה.

שלוה חייכה וענתה, "משום שרק הזמן מכיר את גדולתך האמיתית

ואת כל מה שאת מסוגלת לעשות... וזה נכון לגבינו אנחנו מבינות איך אוהבים באמת רק עם הזמן אז אסור שנחכה זמן ארוך מידי כדי ללמוד לאהוב! *משל ידוע.

